

[Orla Møller.]

lægge røgslør over problemet ved at tale om manglende logik hos fru Bodil Koch og undertegnede. Det, jeg spurgte om, var ikke logikken hos de pågældende — det kan måske være, det er svært at finde ud af den — men logikken hos den højtærede minister. Den kniber det for mig at se. For tidligere er afvisningen af en studentpræst sket med den begrundelse, at folketallet i det pågældende sogn ikke var tilstrækkeligt. Nu har ministeren skiftet opfattelse på dette punkt, og det er selvfølgelig tilladeligt også under anklage for at have mistet logikken.

Jeg vil gerne sige to ting. Ministeren vil nu løbe ind i tværgående ordninger af begrænset omfang med overordentlig stor fare for ikke at kunne give begrundet afslag på en lang række andre krav om specialpræster eller miljøpræster. Det kan jeg måske ikke have noget imod, men det er lidt vanskeligt at se sammenhængen i det.

Jeg er enig i, at en kommission naturligvis ikke skal begrænse eller blokere ethvert initiativ, men før en kommission er færdig med afgørelser af meget principielle forhold, anser jeg det for urigtigt at træffe en afgørelse som den, ministeren her træffer. Jeg tror, konsekvenserne bliver temmelig uoverskuelige på to områder: dels hvilke andre præster der så bliver tale om, når menighederne bliver klar over dette her, dels under hvilken form ministeren kan ophæve og nedlægge embeder, jeg havde nær sagt omtrent, som han finder det fornødent.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen): Jeg skal ikke blande mig i socialdemokraternes egen indendørslogik. Det forekommer mig, at der har været meget god logik i mit forsøg på at løse et meget vanskeligt problem. Jeg nævnede udtrykkeligt i mit svar her, hvad jeg også har givet udtryk for før, at strengt taget kan folketallet ikke motivere ansættelsen af en præst mere i Lundtofte sogn; men at jeg fandt, at der var så særlige forhold herude ved en så usædvanlig koncentration af studenter, efterhånden ca. 5.000, at man ikke uden videre kunne gå ud fra, at sognets præster ved siden af, hvad de ellers har at gøre, også kunne tage sig af alle disse mennesker. Jeg nævnede udtrykkeligt ikke folketallet som en moti-

vering for oprettelse af embedet. Jeg erkender, at det ikke helt kan holde, og det mente jeg også sidst.

Når hr. Orla Møller til sidst mener, at jeg nu kommer ud i en vældig masse uoverskuelige ting og ikke kan give begrundede afslag på en hel række andre ønsker om tværgående ordninger, vil jeg sige, at det skal jo vise sig. Jeg tror det ikke. Jeg gav i mit svar her også udtryk for, hvad jeg håber, hr. Orla Møller lagde mærke til, at jeg mener ikke, at studentpræster i al almindelighed kan hævdes at være noget nødvendigt, men jeg fremhævede tilstandene på dette bestemte sted som helt usædvanlige og helt særlige — jeg tror ikke, det vil være let at finde tilsvarende andetsteds i landet — og så må man have smidighed nok til inden for bestående lovgivningsrammer at løse et så påtrængende problem; når det melder sig, uden at se spøgelses ved højlys dag og tro; at det får en hel masse uoverskuelige konsekvenser. Disse sidste tror jeg ikke rigtig på, men vi får se.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgertiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje.

(Lovforslaget (nr. 10) findes i tillæg A, sp. 431, fremsættelsen i tidenden sp. 104).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ejner Nielsen: Det foreliggende lovforslag er jo et genfremsat lovforslag fra sidste folketingsår, og det er også til dels identisk med dette. Men en nydannelse er, at alle grundejere, hvis ejendom grænser op til offentlig vej eller sti, nu kan opnå ligestilling med hensyn til begrænsning af de forpligtelser, der kan pålægges dem af vejbestyrelsen, hvilket ikke var tilfældet ved lovforslaget sidst.

Jeg skal henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved første behandling i sidste samling, og anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling.

Chr. R. Christensen: Som den forrige taler allerede nævnte, er dette en genfremsættelse

[Chr. R. Christensen.]

af det lovforslag, vi behandlede sidste år, og som vi har haft til ret indgående behandling i et udvalg uden dog at nå til vejs ende med det. Nu fremsættes det nogenlunde uændret, og jeg skal derfor nøjes med at gøre nogle principielle bemærkninger til det.

Det hedder i det nye lovforslag, at det påhviler vejbestyrelsen at træffe foranstaltninger mod glat føre, og det er jo en nydannelse i vor lovgivning. Hidtil har det været vejmyndighedernes, vejbestyrelsernes, opgave at afgøre, i hvor høj grad man ville træffe foranstaltninger mod glat føre, og nu bliver det altså tvungent, uden at vi vist hidtil har fået gennemført tilstrækkelig undersøgelse af, i hvor høj grad saltningen kan virke skadelig ikke alene for vore veje, men for vore køretøjer, og uden at vi er kommet til bunds i de øvrige nye præparaters virkning. Vi ved altså endnu ikke helt, hvor bekostelig en sådan foranstaltning kan blive, og i hvert fald giver det anledning til megen bekymring hos vejbestyrelserne. Ikke mindst er man bekymret for, om mangelfuld glatførebekæmpelse kan føre til, at man rejser erstatningskrav mod vejmyndighederne.

Jeg har tidligere gjort opmærksom på, at jeg fandt det betænkeligt, at man i byer og bymæssige bebyggelser påbyder ejerne af tilgrænsende ejendomme at rydde for sne og foretage glatførebekæmpelse. Det er vel umuligt at undgå denne bestemmelse, for hvis kommunerne skal overtage disse forpligtelser, vil det blive både uoverkommeligt og bekosteligt, men jeg vil gerne her på dette sted sige, at principielt finder jeg, at pligtarbejde for det offentlige i vor tid er urimeligt, hvor der er tale om ældre mennesker, og hvor der er tale om ægtepar, der er beskæftiget ude. Så hvis man kan finde veje til at bekæmpe glatføre og rydde sne ad mekanisk og kemisk vej på fortove og stier, vil det være et fremskridt.

Jeg vil gerne i et udvalg gøre forskellige betragtninger gældende om hele lovforslaget, men kan for mit partis vedkommende anbefale det til velvillig behandling i dette udvalg.

Holmberg: Jeg føler heller ingen trang til her ved første behandling af lovforslaget

om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje at holde en længere tale, for det er jo i det store og hele en genfremsættelse fra sidste samling. Dog har ministeren taget hensyn til den grundige udvalgsbehandling, vi havde i sidste samling, hvor vi vistnok alle sammen var enige om, at hvor det offentlige har ret til færdsel, har det også endnu større pligt til en form for vedligeholdelse, renholdelse og snekastning m. v.

Der var også i det fremsatte lovforslag i sidste samling en lempelse for grundejerne, men det kunne dog pålægges grundejerne at rydde mindre befærdede offentlige vejes kørebane. Denne bestemmelse er nu også fjernet, idet forpligtelsen kun kan pålægges grundejerne med hensyn til fortov og sti.

Hvad vil det så i øvrigt koste? Det er sikkert meget, meget svært at gøre op. Ministeren anfører som et skøn 30-40 mill. kr. Det er efter min mening et skøn, som ikke holder. Jeg tror, beløbet er langt, langt mindre, når vi betænker, hvordan det er foregået i praksis. Vi ved jo, at en del kommuner har påtaget sig en forpligtelse til rydning af veje, som de knap nok havde. Det gør Frederiksberg kommune jo også opmærksom på. Hvordan de så i øvrigt har fundet frem til afgrænsningen med refusionsprocenter, er der vel ingen grund til her særlig at tvære i. Men jeg tror altså, at beløbet er betydelig mindre end de 30-40 mill. kr.

I øvrigt vil jeg heller ikke undlade den bemærkning, at eftersom teknikken skrider frem, med moderne maskiner m. v., kan den tid godt komme, hvor også fortov og sti kan komme ind under bestemmelserne. En af motiveringerne for, at det offentlige får større ansvar, er jo nemlig hensynet til trafikikkerhed, effektivitet og rationalisering, og dette kunne nu godt føres videre, som jeg sagde, også til fortov og sti. Jeg er ret sikker på, at om mange år kan det godt være, når man drøfter de såkaldte gode, gamle dage — og det bliver altså nutiden, der hentydes til — at der bliver gjort opmærksom på, om vi kan huske dengang, da vi om morgenen skulle ud og skovle sne på vore fortove. Det kan også godt være, at det bliver nævnt, at det er ubegribeligt, at det ikke blev bragt til ophør før. Det er muligt, at det knap nok er tiden til det

[Holmberg.]

endnu, men jeg tror altså, at det også kommer med.

De kommunale organisationer har i princippet givet tilslutning og accepteret en begrænsning af de grundejerne påhvilede forpligtelser. Det gælder dog ikke København og Frederiksberg. Jeg kan da godt se visse vanskeligheder, men jeg er overbevist om, at de er ikke større, end at de kan overvindes.

I den sidste paragraf i lovforslaget, § 22, står, at denne lov ikke gælder for Grønland og Færøerne. Jeg kan knap nok forstå, at de to store kommuner, i særdeleshed København, som er gået imod, næsten vil have indført i loven, at denne lov gælder ikke for Grønland, Færøerne og København. Vi må næsten læse på den måde, når vi ser deres modstand mod lovforslaget.

Men det er da rimeligt, at vi fortsætter drøftelserne i udvalget, og på mit partis vegne kan jeg i alle tilfælde tilsige velvillig behandling.

Amtoft: Som allerede sagt er det lovforslag om vintervedligeholdelse m. m. af veje, som vi her behandler, en genfremsættelse, og det skulle i og for sig sige os, at der ikke var grund til mange kommentarer, men der er, som det allerede er nævnt, foretaget nogle væsentlige ændringer i det oprindelige forslag.

Jeg hilser med stor tilfredshed, at ejerne af ejendomme langs offentlige veje ifølge forslaget nu ikke længere har forpligtelser med hensyn til selve kørebanen, men kun med hensyn til selve fortovet. Der er imidlertid stærke ønsker om, at også forpligtelsen med hensyn til snerydning og grusning af fortove overgår fra grundejerne til kommunen. Selv om snerydning kan have en gavnlig indflydelse på mange menneskers kondition og helbred, er jeg ganske klar over, at det for endnu flere er en ubehagelig og byrdefuld pligt. Kommunernes maskinpark bliver mere og mere effektiv — det er allerede sagt — men alligevel vil det for

nogle kommuner medføre uoverstigelige vanskeligheder, hvis også fortovene kommer ind under kommunernes forpligtelser.

Det fastslås i lovforslaget, at kommunerne kan overtage grundejernes forpligtelser, eventuelt mod betaling fra grundejerne. Imidlertid har fortolkningen af momsloven hidtil i praksis stillet sig hindrende for en sådan løsning, og jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om der er sket eller vil ske en ændring af det forhold.

I henhold til lovforslaget kan forpligtelsen til vintervedligeholdelse af en vej ikke pålægges grundejere, hvis der er adgangsbegrænsning til vejen. En sådan bestemmelse lyder rimelig, men kan desværre have den uheldige virkning, at kommunerne i visse tilfælde ved planlægning af nye boligkvarterer vil være tilbageholdende med hensyn til at udforme eller godkende planer, der forudsætter facadeløse veje, hvorfra der udgår blinde udstykningsveje. I dette tilfælde skal kommunerne nemlig overtage vedligeholdelsen af den facadeløse vej.

Jeg vil gerne have drøftet også dette forhold i udvalget, men skal i øvrigt på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling i udvalget.

Arne Larsen: Lovforslaget, som vi nu behandler, er jo en genfremsættelse af et i sidste samling fremsat lovforslag med samme titel og omtrent samme indhold, og jeg har i og for sig lyst til at understrege, at det jo er et udmærket socialistisk forslag, der her er fremsat.

Stort set kan jeg henholde mig til, hvad jeg på mit partis vegne fremførte ved lovforslagets første behandling den 10. december sidste år. I det dengang nedsatte folketingsudvalg var der en del diskussion frem og tilbage om, hvor meget eller hvor lidt vintervedligeholdelse man af praktiske grunde skulle overlade til private husejere at foretage ved og på offentlige veje, idet der jo stort set var enighed om, at på befærdede veje og veje af trafikal betydning var det hensigtsmæssigt, at kommunernes

[Arne Larson.]

vejbestyrelser stod for dette byrdefulde arbejde.

En del problemer forblev dog uafklarede, og nye forhandlinger mellem ministeriet for offentlige arbejder og kommunerne var nødvendige. Derfor fandt det daværende folketingsudvalg det nødvendigt at afvente disse forhandlinger, før man kunne gøre lovforslaget endeligt færdig, og det var vel også godt, at man ventede og fik disse forhandlinger, for jeg synes i og for sig, at der er kommet et bedre forslag ud af det.

Som sagt har forhandlinger fundet sted i mellemtiden, og de problemer, der dengang blev rejst, er blevet afklaret derhen, at man i lovforslaget, vi i dag behandler, yderligere har begrænset grundejernes forpligtelser og udvidet de kommunale forpligtelser. Dette kan vi i mit parti i og for sig acceptere, fordi vi tror, at det giver en bedre og hurtigere og mere effektiv vintervedligeholdelse og renholdelse af vore veje.

De kommunale organisationer har givet tilslutning hertil, dog med undtagelse af de store kommuner i hovedstaden, København og Frederiksberg. Også med disse kommuner har der været ført forhandlinger, uden at man er blevet enig, og især Københavns kommune fastholder det synspunkt, at man principielt er af den opfattelse, at kommunen ikke bør være omfattet af denne lov. Hertil kan bemærkes, at for et par år siden vedtoges efter 20 års arbejde i København en ny politivedtægt for kommunen efter lange forhandlinger med justitsministeriet, politiet og de kommunale organer i København. Herefter fastlagdes i ét og alt reglerne for snerydning, glatføreanstaltninger og renholdelsespligter for private grundejere i København, og nu kommer altså ministeren for offentlige arbejder og siger, at det, som man møjsommeligt er nået frem til efter forhandlinger i København, ændrer vi nu med denne lov.

Jeg skal ikke udtale mig om det rimelige i, at man eventuelt ændrer det, men jeg synes nok, at der er en vis forskel på et stort integreret bysamfund med en omfattende trafik og et mindre bysamfund med mindre befærdede veje og et vejnet af mindre trafikal betydning. Derfor ligger der altså problemer for København; det synes jeg er ganske åbenbart. Der skal jo sættes

et meget stort teknisk apparat ind for i et hurtigt tempo at få snerydnings- og glatføreanstaltninger gennemført. Der skal megen maskinkraft til, og der skal også være megen manuel arbejdskraft til rådighed for at kunne gennemføre en sådan operation, for det er jo klart, at i et bysamfund af Københavns størrelse drejer det sig om hurtigt og effektivt at få klaret de problemer. Derfor må kommunen f. eks. have aftaler med entreprenører og med landmænd i miles omkreds, så de er til rådighed for at klare disse opgaver, når et snefald sætter ind.

Jeg er i og for sig ikke modstander af, at man pålægger kommunen, også København, yderligere byrder i så henseende, men det er altså et spørgsmål, om denne kommune ikke kunne have krav på, når den altså skal have et væsentligt større teknisk apparat end mange andre kommuner, også i forhold til sin størrelse, at den da fik et rimeligt tilskud til at klare disse opgaver rent økonomisk.

Jeg har forstået også på ministerens fremsættelsestale, at de udgifter, som kommunerne nu vil få i forbindelse med omlægningen af vintervedligeholdelsen, vil beløbe sig til ca. 40 mill. kr., hvoraf staten vil refundere ca. 10 mill. kr. Nogle af udgifterne vil vel kunne væltes over på grundejerne, men hovedparten af udgifterne skal vel klares af skatteyderne i kommunerne, og så er det selvfølgelig ligegyldigt, om de er grundejere eller ikke grundejere. Det vil i realiteten sige, at ejendommene fritages for visse driftsudgifter, som kan kapitaliseres, og det kan jo betyde forøgede ejendomsværdier, men jeg går da ud fra, at kommunerne har mulighed for at klare dette problem over ejendoms- og grundskatterne, således at man på den måde kan holdes økonomisk skadesløs. For der er vel noget rimeligt i, når man fritager private for visse byrder af fysisk og også økonomisk karakter, at de så må klare det på anden vis.

Jeg skal ikke gøre mange flere bemærkninger. Også jeg finder selvfølgelig, at det i spørgsmål om erstatningspligt i ulykkestilfælde helt klart må være kommunerne, som påtager sig disse forpligtelser fuldt ud. Jeg ved, at en kommune som f. eks. Helsingør kommune, der tæller 30.000 indbyggere, har påtaget sig denne forpligtelse og har tegnet en forsikring, som man har fået

[Arne Larsen.]

for et beløb af ca. 10.000 kr. om året, altså ca. 33 øre pr. indbygger. Her er nok et problem, som kommunerne måske kunne løse i fællesskab. Det vil jeg i hvert tilfælde henvende opmærksomheden på, for det er jo ganske givet, at problemet her må og skal løses af det offentlige.

Med disse bemærkninger tilsiger jeg mit partis velvillige støtte til lovforslagets gennemførelse, fordi det så helt åbenbart har mange gode sider, men jeg henstiller, at de indvendinger, som Københavns kommune har, i det mindste bliver taget op til fornyet drøftelse. Selv om man ikke kan tage hensyn til dem alle, var der måske en vej frem efter en yderligere forhandling mellem Københavns kommune og ministeriet for offentlige arbejder.

Ministeren for offentlige arbejder (*Guldberg*): Jeg havde det indtryk af forhandlingerne med udvalget i sidste samling, at man stort set var enig om de principper, der lå til grund for det lovforslag, der dengang blev behandlet, men måske nok ønskede dem udviklet et lille stykke længere, og det er jo da også det, som er søgt imødekommet ved den ændring, der er foreslået i forbindelse med genfremsættelsen.

Jeg vil da gerne sige, at jeg kan ikke, som hr. Arne Larsen, svinge mig op til nogle mere principielle politiske betragtninger. Hr. Arne Larsen kaldte det et socialistisk forslag, jeg vil kalde det et grundejervenligt forslag, og så kan man jo i stedet for — det er måske mere rigtigt — se rent praktisk på tingene. Det har i hvert fald været det, der har været afgørende for både det forslag, der kom sidste år, og den ændring, der nu foreslås. Jeg synes, man må erkende, som det også er blevet fremhævet fra flere ordføreres side, at ikke mindst vintervedligeholdelsen og glatføresikringen selvfølgelig kan gøres mere rationelt og bedre, når det lægges op til kollektiv løsning. Jeg forstår naturligvis godt problemet i København, som hr. Arne Larsen nævnte; men jeg vil på den anden side sige, at netop i et meget tæt bebygget og tæt befolket område skulle forudsætningerne for, at man kan tilvejebringe et i forhold til indbyggerantallet overordentlig effektivt teknisk apparat, være til stede, så jeg er ikke sikker på, at det er

så urimeligt at søge frem til en ligestilling, sådan som man gjorde sidste år, og som det er fastholdt i år, således at loven også må gælde for Københavns kommune.

Jeg vil gerne give de ordførere medhold, der særlig har peget på, at man egentlig skulle se efterhånden at komme væk fra hele pligtarbejdet; men jeg må fastholde, at det er noget, baggrunden nødvendigvis må skabes for i kommunerne. Personlig tror jeg, at hvis man nu gennemfører dette lovforslag og dermed får udbygget et effektivt og godt teknisk apparat de steder, hvor man ikke allerede har det, forsvinder den sidste rest af pligtarbejdet i næste runde, og det kan ingen sådan set have noget imod. Men vi må på den anden side tage det hensyn, som vi også måtte tage sidste år: man kan ikke overse, hvor store omkostninger man derved lægger over på det offentlige. En del af dem vil formentlig komme tilbage til statskassen, men jeg er enig med hr. Holmberg i, at det er et meget usikkert skøn, fordi vi i virkeligheden ikke ved, hvor meget af den rydning, som allerede foretages, der er gået ud over det, man strengt taget var forpligtet til. Alt i alt tror jeg, at forslaget repræsenterer en jævn og fornuftig overgang i den rigtige retning, uden at det medfører alt for store omvæltninger, heller ikke med hensyn til det offentliges udgifter.

Jeg kan desværre ikke svare på hr. Amtofts spørgsmål om momsloven. Jeg må erkende, at jeg ikke er tilstrækkeligt inde i problemet. Jeg går ud fra, at det må have en vis sammenhæng med, at kommunen skal sende regning til nogen, og at der så skal skrives moms på. Det er et område, som jeg ikke direkte har med at gøre, men det er vel noget, vi kan drøfte nærmere i udvalget.

Om spørgsmålet facadeløse veje eller ikke facadeløse veje i boligkvarterer vil jeg sige, at min opfattelse er, at der ikke skal være facadeløse veje i boligkvarterer, så jeg har ikke rigtig forstået problemet; men det kan vi vel også tale nærmere om.

Jeg vil gerne takke for tilslutningen og er klar til at drøfte detaljer nærmere i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i vejlove som følge af ændringerne i den kommunale styrelseslovgivning m. v.

(Lovforslaget (nr. 11) findes i tillæg A, sp. 353, fremsættelsen i tidenden sp. 108).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Hækkerup: Jeg vil gerne begynde med at tilsige mit partis principielle tilslutning til hovedindholdet af dette lovforslag. Men jeg har et par enkelte bemærkninger at gøre, navnlig vedrørende formen.

Jeg har tidligere peget på, at det er formelt uheldigt, at man ved en enkelt lovbestemmelse ændrer en række gældende love. Det giver anledning til vanskeligheder, når man skal studere denne lovgivning i enkeltheder. Det kan volde betydelige vanskeligheder at nå frem til en formulering. Nu drejer det sig her om ændring af fire love, nemlig lov om bestyrelsen af de offentlige veje, lov om hovedlandeveje, lov om tilskud til de offentlige veje og lov om nogle forskrifter om gader, veje og vandløb i København. Det forekommer mig, at det er lidt uheldigt, at man, hvor det kun drejer sig om et så ringe antal love, følger det princip, man tidligere har fulgt, nemlig at gennemføre ændringslove omfattende et meget betydeligt antal selvstændige love. Jeg vil imidlertid ikke stille ændringsforslag på dette punkt. Det var blot en almindelig kværuleren over formen.

Dernæst vil jeg gerne sige, at i princippet er vi enige i, at der må skabes ensartede regler for de nuværende købstadkommuner og sognekommuner med hensyn til kompetence, tilsyn, godkendelse og anke inden for vejlovgivningen, således at alle primærkommuner underlægges amtsrådet som tilsyns-, godkendelses- og ankemyndighed.

Det er ligeledes foreslået — og det er principielt i overensstemmelse med § 20 i

lov om revision af den kommunale inddeling — at hovedlandeveje bortset fra motorveje og landeveje i byområderne skal henhøre under amtsrådernes bestyrelse. Fra denne hovedregel er der imidlertid gjort en undtagelse. Det fremgår af lovforslagets § 1, nr. 4, at der som § 6, stk. 1, 3. punktum, er foreslået den bestemmelse, at strækninger af hovedlandeveje og landeveje, som indtil 1. april 1970 har henhørt under et byråds bestyrelse, forbliver under bykommunens bestyrelse. Det synes at være en ganske utvetydig bestemmelse. Men under nr. 6 i § 1 foreslås der en affattelse af § 9, stk. 1, 1. punktum — nu ser jeg bort fra, at der muligvis er tale om en trykfejl i denne bestemmelse; det tror jeg der er — hvorefter ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med de respektive amtskommunale og kommunale myndigheder og efter indhentet erklæring fra vejnævnet kan foretage forandring i klassificeringen af de i vejregistret opførte landeveje og biveje, og så kommer det, som jeg altså mener er en trykfejl, nemlig at man har glemt det lille „og“, idet der videre står:

„... bestemme, at bestyrelsen af hovedlandeveje og landeveje skal overgå fra en vejbestyrelse til en anden samt i vejregistret optage nyanlagte veje som landeveje.“

Er det ikke, som om ministeren her tager med den ene hånd, hvad han i samme lovforslag har givet bykommunerne med den anden? Jeg kan godt se, at der er tale om en forhandling. Det synes jeg er rimeligt. Der skal forhandles med de respektive amtskommunale og kommunale myndigheder. Det synes jeg er helt rimeligt. Men alligevel forekommer det mig, at bestemmelsen er sådan formuleret, at ministeren i virkeligheden kan bestemme, at bestyrelsen af hovedlandeveje og landeveje skal overgå fra en vejbestyrelse til en anden. Er det ikke ligesom at tage med den ene hånd, hvad man har givet med den anden ved selv samme lovforslag?

Derefter vil jeg gerne gøre en bemærkning om det, der fremgår af forelæggelses-talen vedrørende primær- og sekundærkommuner. Jeg er i og for sig principiel tilhænger af at anvende disse betegnelser ved fremtidig lovgivning, men jeg er helt klar